

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	7Cdo/207/2017
Identifikačné číslo spisu:	3216200772
Dátum vydania rozhodnutia:	29.11.2018
Meno a priezvisko:	Mgr. Dušan Čimo
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2018:3216200772.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobkyne REALITY - X24 CZ, s.r.o., so sídlom v Uherském Brode, Nám. 1. máje 1605, Česká republika, zastúpenej Advokátskou kanceláriou JUDr. AŽALTOVIČ & PARTNERS, s. r. o., so sídlom v Trenčíne, Pred poľom 1652, proti žalovanému Mestu Bánovce nad Bebravou, so sídlom v Bánovciach nad Bebravou, Nám. Ľ. Štúra 1/1, zastúpenému JUDr. Róbertom Bockaničom, advokátom v Bratislave, Seberíniho 1, o náhradu škody, vedenom na Okresnom súde Bánovce nad Bebravou pod sp. zn. 5C/96/2016, o dovolaní žalobkyne proti rozsudku Krajského súdu v Trenčíne z 12. júla 2017 sp. zn. 5Co/5/2017, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a .

Žalobkyňa je povinná žalovanému zaplatiť náhradu trov dovolacieho konania vo výške určenej súdom prvej inštancie.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Bánovce nad Bebravou (ďalej tiež len „súd prvej inštancie“) rozsudkom zo 4. októbra 2016 č. k. 5C/96/2016 - 56 zamietol žalobu o náhradu škody predstavovanej rozdielom medzi daňou z nehnuteľností za rok 2006 vyrubenou žalovaným obchodnej spoločnosti REALITY - OBCHODNÁ, a.s. (ďalej tiež len „daňovníčka“) a daňou určenou pri správnom postupe po znížení sadzby dane i samotnej dane s ohľadom na miestne podmienky. Výslovil tiež, že žalovanému patrí voči žalobkyni nárok na náhradu trov konania. V prípade pohľadávky uplatňovanej žalobkyňou na základe zmluvy o postúpení pohľadávky (v ktorej daňovníčka figurovala ako postupca a žalobkyňa ako postupník) mal za to, že žalobkyni chýbala vecná (tzv. aktívna) legitímácia, nakoľko zmluvu o postúpení pohľadávky bolo treba považovať za neplatnú pre neurčitosť aj jej rozpor so zákonom (o. i. pre neexistenciu postupovanej pohľadávky v čase postúpenia), uplatnený nárok bol v skutočnosti nárokom na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím (nie nesprávnym úradným postupom, ako sa tvrdilo v žalobe) a vecnému rozhodnutiu (zamietnutím žaloby) nebránilo ani nekonkretizovanie výšky požadovanej náhrady (v žalobnom návrhu - tzv. petite) s odkazom na potrebu jej určenia výsledkami tzv. znaleckého dokazovania, pretože ani prípadné vyzývanie žalobkyne na odstránenie takejto (podľa súdu prvej

inštancie len domnelej) vady žaloby by nemohlo viesť k odmietnutiu podania (pre dostatočnosť ponúknutých skutkových tvrdení na konanie vo veci samej).

2. Na odvolanie žalobkyne Krajský súd v Trenčíne (ďalej tiež len „odvolací súd“ a spolu so súdom prvej inštancie tiež len „nižšie súdy“) rozsudkom z 12. júla 2017 sp. zn. 5Co/5/2017 rozsudok súdu prvej inštancie podľa § 387 ods. 1 aj 2 Civilného sporového poriadku (zákona č. 160/2015 Z. z. v znení zákona č. 87/2017 Z. z., ďalej len „C. s. p.“) potvrdil (stotožňujúc sa takto v celom rozsahu i s odôvodnením potvrdzovaného rozsudku). Špecificky k odvolacím námietkam žalobkyne dodal, že k porušeniu práva na spravodlivý proces pred súdom prvej inštancie neprišlo tým, že nebola akceptovaná žiadosť žalobkyne o odročenie pojednávania založená na podaní návrhu na vstup nového subjektu do konania (keď o takomto návrhu šlo rozhodnúť aj na pojednávaní uznesením bez možnosti odvolania, k čomu došlo i v tejto veci, kde súd prvej inštancie návrh žalobkyne na jej zámenu inou osobou zamietol a postup žalobkyne vykazoval i znaky obštrukcie) a platné postúpenie pohľadávky vylučovalo (nad rámec dôvodov uvedených súdom prvej inštancie) tiež, že v tomto prípade sa zmluvou sledoval prevod nejudikovaného práva z verejnoprávneho (daňového) vzťahu a takto i snaha daňovníčky previesť na žalobkyňu viac práv než mala sama.

3. Proti takémuto rozsudku podala dovolanie žalobkyňa, navrhujúc zrušenie rozsudkov oboch nižších súdov s vrátením veci na ďalšie konanie súdu prvej inštancie. Prípustnosť dovolania podľa dovolateľky vyplýva z toho, že jej bolo znemožnené uskutočňovať jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý súdny proces (§ 420 písm. f/ C. s. p.). Namietanú tzv. zmätočnosťnú vadu podľa obsahu dovolania založil nesprávny postup odvolacieho súdu spočívajúci v akceptovaní ním zamietnutia návrhu žalobkyne na jej nahradenie iným subjektom (obchodnou spoločnosťou REALITY - GO MONEY s.r.o., so sídlom v Stupave, Nová ulica 1588 ako postupníkom z ďalšej zmluvy o postúpení pohľadávky, v ktorej ako postupca figurovala žalobkyňa) zo strany súdu prvej inštancie na pojednávaní bezprostredne predchádzajúcom vydaniu rozsudku zamietajúceho žalobu a to s odôvodnením i takéhoto rozhodnutia záverom o neplatnosti zmluvy o postúpení pohľadávky. Takýto postup je ale podľa dovolateľky v rozpore s ustálenou rozhodovacou praxou Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej tiež len „najvyšší súd“ alebo skrátené „NS“), keď z rozhodnutí NS vo veciach sp. zn. 1 Obdo V 4/2014 a 3 Cdo 251/2006 vyplýva, že posudzovanie toho, či k prevodu alebo prechodu práva skutočne došlo, je vyhradené až rozhodnutiu (a dokazovaniu) vo veci samej (pretože sa týka otázky vecnej legitimácie, majúcej pôvod v hmotnom práve) a v konaní o návrhu na zmenu strany sporu sa skúma len preukázanie nástupu právnej skutočnosti, s ktorou právne predpisy prevod alebo prechod práva spájajú; argumentovala dovolateľka, v ďalšom polemizujúca tiež so záverom nižších súdov o potrebe kvalifikácie nároku uplatneného žalobou za nárok na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím.

4. Žalované navrhlo dovolanie zamietnuť, majúc za to, že obe dovolaním napádané rozhodnutia sú vecne správne.

5. Najvyšší súd ako súd dovolací (§ 35 C. s. p.) po zistení, že dovolanie podala za účinnosti C. s. p. v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 C. s. p.) strana, v ktorej neprospech boli rozhodnutia (oboch nižších súdov) vydané (§ 424 C. s. p.), skúmal predovšetkým bez nariadenia pojednávania (§ 443, časť vety pred bodkočiarkou C. s. p.), či sú dané procesné predpoklady pre uskutočnenie meritórneho dovolacieho prieskumu a dospel k záveru, že dovolanie v prejednávanej veci nemožno považovať za prípustné a treba ho odmietnuť. Na stručné odôvodnenie (§ 451 ods. 3 veta prvá C. s. p.) dovolací súd uvádza nasledovné:

6. Aj za účinnosti C. s. p. (podobne ako skôr za účinnosti jemu predchádzajúceho Občianskeho súdneho poriadku č. 99/1963 Zb. v znení neskorších zmien a doplnení, ďalej tiež len „O. s. p.“) treba dovolanie považovať za mimoriadny opravný prostriedok, ktorý má v systéme opravných prostriedkov civilného sporového konania osobitné postavenie. Dovolanie aj podľa novej právnej úpravy nie je „ďalším odvolaním“ a dovolací súd nesmie byť vnímaný (procesnými stranami ani samotným dovolacím súdom) ako tretia inštancia, v rámci konania ktorej by bolo možné preskúmať akékoľvek rozhodnutie

odvolacieho súdu (v tejto súv. por. napríklad rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 1 Cdo 113/2012, 2 Cdo 132/2013, 3 Cdo 18/2013, 4 Cdo 280/2013, 5 Cdo 275/2013, 6 Cdo 107/2012 a 7 Cdo 92/2012).

7. Naznačenej mimoriadnej povahy dovolania zodpovedá aj právna úprava jeho prípustnosti. Podľa § 419 C. s. p. je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, (len) ak to zákon pripúšťa. To znamená, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti určitému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, nemožno také rozhodnutie (úspešne) napadnúť dovolaním. Rozhodnutia odvolacích súdov, proti ktorým dnes účinná úprava procesného práva dovolania pripúšťa, sú vymenované v ustanoveniach § 420 a 421 C. s. p. (v prípadoch dovolaní, ktorých prípustnosť je vyvodzovaná z tzv. zmätočnosti, teda dovolaní podľa § 420 C. s. p. tak, že ide o rozhodnutia vo veci samej alebo také, ktorými sa konanie končí a v prípadoch dovolaní z dôvodu nesprávneho právneho posúdenia veci, teda dovolaní podľa § 421 C. s. p. tak, že ide buď o potvrdzujúce alebo zmeňujúce - v jednom i druhom prípade rozumej konečné, pozn. NS - rozhodnutie).

8. Podľa § 420 písm. f/ C. s. p. je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

9. Úprava dovolacieho dôvodu a zároveň dôvodu prípustnosti dovolania spočívajúceho v porušení práva na spravodlivý súdny proces v práve odcitovanom ustanovení C. s. p. je praktickým prevzatím skoršej úpravy významovo totožnej tzv. zmätočnostínej vady z ustanovenia § 237 ods. 1 písm. f/ O. s. p. (podľa ktorého bolo dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu, ak sa účastníkovi konania postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom). Tým, čo obe úpravy jasne odlišuje, je zúženie okruhu rozhodnutí napadnuteľných dovolaniami podľa novej úpravy (tým, že zákon takúto možnosť už neposkytuje u iných než vecných, resp. konanie končiacich rozhodnutí odvolacích súdov). Podľa dovolacieho súdu môže byť predmetom diskusie, či skutočnou zmenou oproti skoršiemu stavu je aj výslovne zadefinovanie požiadavky na vyššiu mieru (intenzitu) zásahu prípadným nesprávnym postupom súdu do procesných práv strany (tu rozumej, že prípustnosť dovolania podľa § 420 písm. f/ C. s. p. je daná len v prípadoch takých upretí stranám ich procesných práv, ktorých dôsledkom je porušenie práva na spravodlivý proces), keďže prakticky totožne sa s problémom za existencie čiastočne odchyľnej zákonnej úpravy vypořádala i skoršia judikatúra (čím treba rozumieť, že ani ona nevidela odňatie možnosti konať pred súdom v absolútne každom porušení jednotlivého procesného práva účastníka konania). Napokon tým, čo je jednotiacim prvkom úpravy spred 1. júla 2016 i tej platnej a účinnej dnes, je to, že v prípadoch dovolaní pre zmätočnosť idú takpovediac ruku v ruku prípustnosť aj dôvodnosť dovolania, teda nestotožnenie sa dovolacieho súdu s názorom dovolateľa o existencii namietanej vady vedie k záveru o neprípustnosti dovolania a k jeho odmietnutiu, kým naopak dôsledkom akceptovania názoru dovolateľa je nielen nutný záver o prípustnosti dovolania, ale tiež opačné (v tomto prípade jediné možné kasačné) rozhodnutie dovolacieho súdu.

10. Hlavnými znakmi, ktoré charakterizujú aj dovolaním v prejednávanej veci namietanú procesnú (tzv. zmätočnosťnú) vadu, sú a/ nesprávny procesný postup súdu znemožňujúci procesnej strane, aby (procesnou aktivitou) uskutočňovala jej patriace procesné oprávnenia a b/ miera (intenzita) takéhoto zásahu súdu, ktorej výsledkom je porušenie (nerešpektovanie) práva strany sporu na spravodlivý proces.

11. Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky. Z práva na spravodlivý súdny proces ale pre procesnú stranu nevyplýva jej právo na to, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ňou predkladaným výkladom všeobecne záväzných predpisov, rozhodol v súlade s jej vôľou a požiadavkami, ale ani právo vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ňou navrhnutých dôkazov súdom a dožadovať sa ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia

vykonaných dôkazov (IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, I. ÚS 97/97, II. ÚS 3/97 a II. ÚS 251/03). Z práva na spravodlivé súdne konanie vyplýva povinnosť všeobecného súdu zaoberať sa účinne námietkami, argumentmi a dôkaznými návrhmi strán (avšak) s výhradou, že majú význam pre rozhodnutie (I. ÚS 46/05).

12. V rozhodovacej praxi najvyššieho súdu niet sporu v tom, že za „procesný postup“ treba považovať najmä faktickú, vydaniu konečného rozhodnutia predchádzajúcu činnosť alebo nečinnosť súdu, teda samu procedúru prejednávania veci (to, ako súd viedol konanie alebo spor) a že táto (procedúra) je nesprávnou, pokiaľ účastníkovi (dnes strane sporu) znemožní realizáciu jemu (jej) prináležiacich procesných oprávnení a mári tým možnosť jeho (jej) aktívnej účasti na konaní. I keď s dovolateľkou zaiste treba súhlasiť v tom, že za postup zodpovedajúci takejto definícii principiálne možno považovať i nesprávne, teda právu nezodpovedajúce (procesné) rozhodnutie súdu o zmene v okruhu účastníkov, v dôsledku ktorého nedôjde k takej zmene strany sporu, ku ktorej by za predpokladu správnosti postupu prísť malo (zvlášť ak následne konanie skončí i vecným rozhodnutím v neprospech subjektu majúceho záujem z konania vystúpiť, bez poskytnutia reálnej možnosti subjektu do konania majúceho vstúpiť realizovať jeho procesné práva a s „odobrením“ takéhoto postupu súdu prvej inštancie i súdom odvolacím); na to, aby na nesprávnosť postupu ktoréhokoľvek z nižších súdov s následkom v podobe porušenia práva na spravodlivý proces šlo usudzovať aj v prejednávanej veci, by tu nesmelo byť zásadnej zmeny rozhodnej úpravy procesného práva, spôsobujúcej nepoužiteľnosť (prekonanie) záverov uvádzaných v rozhodnutiach zmieňovaných v dovolaní.

13. Pominúc na tomto mieste istú špecifickosť argumentácie dovolateľky (ktorá tvrdenie o výskyte ňou namietanej tzv. zmätočnosťnej vady konania opierať o iné tvrdenie o odchýlení sa nižších súdov v určitej právnej otázke od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, čo navodzovalo dojem záujmu vyvodzovať prípustnosť dovolania aj z ustanovenia § 421 ods. 1 písm. a/ C. s. p.) totiž obe rozhodnutia NS (spomenuté pod 3. zhora) riešili problém správnej interpretácie ustanovení § 92 ods. 2 a 3 O. s. p., v prejednávanej veci však už oba nižšie súdy boli konfrontované s úpravou novou, u ktorej oproti tej predošlej došlo k rozhodne nielen kozmetickému a teda zanedbateľnej zmene.

14. Podľa § 92 ods. 2 O. s. p. ak po začatí konania nastala právna skutočnosť, s ktorou právne predpisy spájajú prevod alebo prechod práv alebo povinností, o ktorých sa koná, môže navrhovateľ alebo ten, na koho boli tieto práva alebo povinnosti prevedené, alebo na koho prešli, navrhnúť, aby do konania na miesto doterajšieho účastníka vstúpil ten, na koho boli tieto práva alebo povinnosti prevedené alebo na koho prešli a podľa odseku 3 vety prvej rovnakého ustanovenia súd vyhovie návrhu, ak sa preukáže, že po začatí konania nastala právna skutočnosť uvedená v odseku 2, a ak s tým súhlasí ten, kto má vstúpiť na miesto navrhovateľa; súhlas odporcu alebo toho, kto má vstúpiť na jeho miesto, sa nevyžaduje.

15. Podľa § 80 ods. 1 C. s. p. ak po začatí konania nastala právna skutočnosť, s ktorou sa spája prevod alebo prechod práv alebo povinností, o ktorých sa koná, môže žalobca navrhnúť, aby do konania na jeho miesto alebo na miesto žalovaného vstúpil ten, na koho boli tieto práva alebo povinnosti prevedené alebo na koho prešli a podľa odseku 2 vety prvej tohto ustanovenia súd vyhovie návrhu podľa odseku 1, ak sa preukáže, že po začatí konania došlo k prevodu alebo prechodu práva alebo povinnosti, a ak s tým súhlasí ten, kto má vstúpiť na miesto žalobcu.

16. Z porovnania oboch práve odcitovaných úprav, dopadajúcich na zmeny v okruhu strán sporu motivované tými zmenami v sfére hmotného práva, ku ktorým dôjde až v priebehu konania, vyplýva nielen obmedzenie návrhovej iniciatívy pri zmene na žalobcu (na rozdiel od skoršej úpravy priznávajúcej identické právo tiež subjektu majúceho záujem v konaní žalobcu nahradiť a až do pozitívneho rozhodnutia o zmene stojacemu mimo okruh účastníkov konania, v tomto prípade inak s prezumovaným súhlasom žalobcu so zmenou, pokiaľ návrh podá subjekt majúci nadobudnúť právo, o ktoré v konaní ide) a opustenie skoršej nadbytočnej úpravy o nepotrebnosti súhlasu žalovaného aj subjektu majúceho zaujať jeho miesto s navrhovanou zmenou (tu rozumej bez ohľadu na to, či sa táto týka žalobcu alebo žalovaného, keďže je to žalobca, ktorý ako „dominus litis“ /pán sporu/ určuje, koho do sporu zapojí); ale predovšetkým to, že kým podmienkou pozitívneho rozhodnutia o zmene podľa § 92 ods. 2 a 3 O. s. p.

bolo (odhliadajúc od súhlasu nového žalobcu) preukázanie nástupu právnej skutočnosti spôsobilej privodiť prevod alebo prechod práva či povinnosti (predstavujúcich predmet sporu) z pôvodného účastníka konania na inú osobu, podmienkou vyhovie návrhu na zmenu strany sporu podľa § 80 ods. 1 a 2 C. s. p. je preukázanie prevodu alebo prechodu práva (nielen, že k nemu malo dôjsť, ale že k nemu skutočne došlo).

17. Práve takáto zmena právnej úpravy spôsobuje, že súd sa má k otázke nadobudnutia práva alebo povinnosti, o ktoré v konaní ide, subjektom ešte len majúcom do konania vstúpiť, vyjadriť už v rozhodnutí o zmene a konečnom rozhodnutí tak nový civilný sporový kódex zveruje prakticky len posúdenie otázky existencie žalovaného práva, resp. povinnosti u pôvodného žalobcu, resp. žalovaného (pokiaľ sa návrhu na zmenu nevyhovie), resp. podržania si žalobcom či žalovaným práva, resp. povinnosti aj k času rozhodovania vo veci samej (pokiaľ sa naopak návrhu na zmenu vyhovie). Takto modifikovaná úprava de facto sleduje predchádzanie zamietaniu žalôb pre nedostatočne premyslené úkony vo sfére procesného práva (tým, že oproti skoršiemu stavu prakticky nedovoľuje opustiť miesto strany sporu tomu, kto sa len domnieva, že právo či povinnosť tvoriace predmet sporu platne previedol alebo toto platne prešlo na inú osobu).

18. Pri existencii takejto úpravy však postup súdu prvej inštancie v prejednávanej veci, predstavovaný a/ nerešpektovaním požiadavky žalobkyne na odročenie pojednávania z dôvodu podania návrhu na zmenu tejto strany sporu, b/ nevyhovením návrhu na zmenu pre nepreukázanie platného prevodu žalovaného práva na subjekt majúci do konania vstúpiť na miesto žalobkyne (uznesením vydaným priamo na pojednávaní v neprítomnosti zástupcu žalobkyne) a c/ zamietnutím žaloby pôvodnej žalobkyne na rovnakom pojednávaní znaky nesprávneho procesného postupu súdu na ujmu práva strany sporu na spravodlivý proces nevykazoval a to isté konštatovanie bolo namieste u postupu odvolacieho súdu, ktorý v postupe súdu prvej inštancie žiadne porušenie procesných práv žalobkyne (ako ani subjektu majúceho podľa návrhu žalobkyne zaujať jej miesto) nezistil. Nižším súdom nešlo vytýkať ani odchýlenie sa od rozhodnutí najvyššieho súdu interpretujúcich skoršiu úpravu procesného práva, keď práve so zreteľom k odlišnosti novej úpravy tu o reálne odchýlenie sa (rovnako ako ani o stav potreby riadiť sa názormi vyslovenými v už prekonaných rozhodnutiach) nešlo.

19. Pre úplnosť možno dodať, že žalobkyňa síce dovolaním namietala aj odklon rozhodnutia odvolacieho súdu (i súdu prvej inštancie) od jedného z rozhodnutí NS v otázke kvalifikácie nároku uplatneného žalobou (argumentujúc, že najvyšší súd v konaní sp. zn. 3 Cdo 71/2009 pripustil nesprávnosť úradného postupu aj v rámci rozhodovacej činnosti), v tomto prípade ale jednak nešlo o výslovné podania dovolania aj podľa § 421 ods. 1 písm. a/ C. s. p. (pominúc na tomto mieste diskutabilnosť označenia jediného rozhodnutia NS za ustálenú rozhodovaciu prax odvolacieho súdu), okrem toho ale použitie príslušného argumentu oboma nižšími súdmi len ako záložného (doplňového) spôsobovalo nedostatok závislosti ich rozhodnutí (o zamietnutí žaloby) od vyriešenia tejto otázky (keďže tou rozhodujúcou bol nedostatok vecnej - tzv. aktívnej - legitímácie žalobkyne pre neplatnosť zmluvy o postúpení pohľadávky na ňu samotnú). Za tohto stavu by ani dovolanie podľa § 421 ods. 1 C. s. p. prípustným nebolo.

20. Zo všetkých vyššie uvedených dôvodov preto najvyšší súd dospel k záveru, že dovolanie žalobkyne nie je prípustné a preto ho podľa § 447 písm. c/ C. s. p. odmietol.

21. O náhrade trov odvolacieho konania bolo potom rozhodnuté podľa § 453 ods. 1 C. s. p. v spojení s § 256 ods. 1 C. s. p., keď výsledok odvolacieho konania obdobný jeho zastaveniu zavinila neprípustným dovolaním žalobkyňa, ktorej preto bola uložená povinnosť zaplatiť jej procesnému súperovi (žalovanému) náhradu trov odvolacieho konania vo výške určenej súdom prvej inštancie (samostatným rozhodnutím jeho vyššieho súdneho úradníka v zmysle § 262 ods. 2 C. s. p.).

22. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.